

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1931 | 80. AARGANG

DEN GENGIVNE KIRKES MISSION.

Af Ældste Hugh Ireland, Redaktør af »Liahona«.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager en Særstilling i Verden. Den blev organiseret i Følge Guds Vilje og ikke et Menneskes, i Overensstemmelse med de Aabenbaringer som blev modtaget fra Himlen af Profeten Joseph Smith og andre som blev kaldet og udvalgt af Gud til at staa som Leder for denne »Tidernes Fyldes Husholdning«. Andre Kirker er blevet oprettet af Mennesker, enten af enkelte Personer eller en samlet Skare af Mennesker som fulgte deres bedste Overbevisning, men handlede uden Myndighed fra Gud. Selvsagt kan en Kirke som er grundlagt og ledet ved guddommelig Visdom sørge for alt Menneskene trænger til, medens de Kirker som er grundlagt af Mennesker, nødvendigvis maa blive ladt tilbage idet Verden gaar fremad, Og dette sidste er ogsaa Tilfældet med den moderne Kristendoms Kirker. De er ikke i Stand til at møde de Krav, Verden stiller til dem, og dette indrømmes ogsaa aabent af mange af deres egne Præster. Kristi Kirke, som blev oprettet under Guds Ledelse og af Mænd, der havde Myndighed fra ham, gaar paa den anden Side stadig fremad, og vinder mere og mere Indflydelse i Verden.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bærer, som man vil se, Navnet af sit guddommelige Overhoved. Dens Navn blev givet ved direkte Aabenbaring fra Himmelen, og det er den eneste Kirke, som har Ret til at bære dette Navn. Denne Kirke er paalagt den Pligt, at bære trofast Vidnesbyrd om Kristus og hans Mission i Verden. Den bevidner med Vished, at Jesus er Kristus — Guds Evige Søn — som boede hos Faderen, førend han kom til Jorden. Han kom for at opfylde sin Faders evige Hensigter, saaledes som det er forudsagt af Profeterne — for at aabenbare til Menneskene paa Jorden det evige Evangelium, for at oprette sin Kirke, belære sine udvalgte Vidner, og derefter dø og sone for Verdens Synder.

Det er vel kendt, at mange Præster i den moderne Kristendoms Kirker er meget skeptiske med Hensyn til Jesu Guddom og hans Forsoningsdød for Verdens Synder, som er to grundlæggende Kendsgerninger i den kristne Religion. Kristi Forsoning er i Virkeligheden den store centrale Sandhed om hvilken hele Evangeliets Plan drejer sig. Kristi gengivne Kirke staar fast paa disse og alle andre fundamentale Sandheder i den kristne Religion, og har fra dens Organisation i Aaret 1830 baaret trofast Vidnesbyrd til Verden om disse Ting.

Den gengivne Kirke er den eneste klare, sikre Stemme, som lyder over Jorden i Dag, og opfordrer Menneskene til at tilbede den eneste sande og levende Gud, at angre deres Synder, og adlyde Evangeliets Love og Forordninger, saaledes som de blev forkyndt af Guds Søn og hans Apostle. Det er kun gennem Lydighed til det sande Evangelium, at vi kan modtage det Lys og den Tilfredsstillelse som ethvert menneskeligt Hjerte længes efter. Dette medfører Kravet om et højere og bedre Liv end der er almindeligt i den kristne Verden som et Hele, men Resultaterne er ogsaa forholdsvis større end hos dem, som viser Lydighed til Menneskers Lærdomme. Andre Kirker har enten forandret eller ophævet evangeliske Ordinancer og Krav som tidligere forkyndt. Resultaterne er, som man kan vente, nedslaaende. De som efterlever saadanne Lærdomme, nyder ikke de aandelige Gaver og Velsignelser, som Kristus og hans Apostle sagde vilde følge de sande troende. Paa den anden Side, de som adlyder Evangeliet saaledes som det blev forkyndt i fordums Tider, og saaledes som det ved guddommelig Aaben-

baring er gengivet til Jorden i disse sidste Dage, modtager og nyder de forjættede Gaver og Velsignelser, som ogsaa mange Tusinder af Sidste Dages Hellige med Glæde bevidner. Endvidere beviser de stadigt Oprigtigheden af deres Vidnesbyrd ved, paa deres egen Bekostning, at gaa ud til Jordens Nationer for at kundgøre det glade Budskab for alle Folk.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev i disse sidste Dage oprettet af Gud for at bære Vidnesbyrd om hans evige Hensigter paa Jorden, at forkynde Frelsens sande Vej for at Menneskenes Børn kunde blive udfriede fra Synd og Vildfarelse, og blive indsamlede i Kristi sande Fold. I dette vil de finde det Lys og den Vejledning de behøver, og blive belærte om hvorledes de skal vinde evig Frelse og Ophøjelse i Guds celestiale Rige.

DEN NORSKE MISJON.

ANKOMST.

Eldste Ainer C. J. Olsen fra 2. Ward, Weber Stav, Ogden, Utah, ankom til den norske misjon den 9. juli 1931. Eldste Olsen, som har udført en kort misjon i de Forenede Stater, kommer vel forberedt til å opta sitt arbeide i denne misjon. Han er blitt beskikket til å arbeide i Trondheim by.

Vi forener oss alle i å byde eldste Olsen velkommen og beder, at Guds rikeste velsignelser må være med ham i hans arbeide.

HØSTKONFERENSENE I DEN NORSKE MISJON.

Hostkonferensene i den norske misjon vil blive avholdt som folger:

Trondheim distrikt	3.—4. oktober.
Bergen distrikt	10.—11. oktober.
Oslo distrikt	17.—18. oktober.

Vi håper, at de hellige i de forskjellige grener i distriktene vil gjore deres beste for å blive istand til å overvære disse konferenser såvidt mulig.

DRAMMENS GREN FÅR NYTT LOKALE.

Misjonspresident Hyrum D. Jensen har nettop truffet arrangementer, hvorved de hellige i Drammens gren vil blive

istand til å flytte inn i et av byens beste lokaler. Det lokale, som tidligere blev benyttet av grenen, er blevet forandret til beboelsesrum og utleiet. Til gjengæld leier vi nu det prektige lokale i Tordenskjolds gate 2, Drammen.

Vi forener oss alle i å ønske Drammens gren tillykke med deres nye lokale.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR OKTOBER.

Værdien af Selvbeherskelse.

Et af de tydeligste Kendetegn paa lav Kultur er Tøjlesløshed. Saa mange Mennesker søger at undgaa alt, som kræver Anstrængelse og Viljeanspændelse. Viljeløst hengiver de sig til alle ydre og indre Indflydelser uden at tænke over Følgerne. Mange Mennesker forsøger aldrig at styrke deres Vilje og at pleje og udvikle de gode og stærke Karakteregenskaber, som danner den egentlige Personlighed. Men de sande Hellige kender deres Mission. De forstaar Betydningen af at lære at beherske og styre sig selv, dersom man skal kunne styre andre.

Kristi Liv giver utallige smukke Beviser paa Selvbeherskelse. Talrige Eksempler kan ogsaa nævnes fra store Mænds og Kvinders Liv. Ingen bliver helt stor, før han lærer at beherske sig selv. Kun ved Langmodighed og Taalmodighed kan vi bringe Aanden i den Tilstand, at vi kan forstaa og føle alle de store og vidunderlige Ting i Livet. Kun det Menneske, der har lært at beherske sig selv, kan paa en ædel Maade stræbe efter Sandheden, elske det smukke, ville det gode og gøre det bedste. Derfor maa en sand Sidste Dages Hellig lære denne store Kunst.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING

Valgsproget 1931.

Lad os hjælpe og støtte vore Ledere. De arbejder for os. Lad os arbejde med dem.

KREDSLÆRERINDERNES LEKTIE FOR OKTOBER.

En praktisk Anvendelse af Valgsproget.

De fleste af vore Embedsmænd og Foresatte er overlæssede med Arbejde. Fordi ikke alle Søskende er virksomme, maa de, som er villige, mange Gange overlæsses med langt mere Arbejde end de skulde have. Man skulde derfor være særligt omhyggelige med, at man ikke belæsser dem med unødvendigt Arbejde. Hvor megen Tid og Arbejde gaar der, for Eksempel, ikke tabt, naar der stiftes Kiv og Ufred, mange Gange over de rene Ubetydeligheder, og de ledende skal anvende megen Tid og Møje for at bilægge disse Ting. Hvilken vidunderlig Fremgang vilde vore kvindelige Hjælpeforeninger og ogsaa andre Organisationer ikke gøre, dersom alle Kræfter kunde vies til Værkets Opbyggelse. Enhver, som paa en eller anden Maade er med til at stifte Ufred, hindrer derfor Herrens Værks Fremgang.

Vi maa ogsaa erindre, at Kirken er bygget paa Princippet om Selvhjælp. Alt, hvad vi kan gøre selv, skulde vi ogsaa gøre selv. Desværre finder man tidt altfor mange Søskende, som løber til de ledende Brødre og Søstre med enhver lille Bagatel, som de med Lethed kunde have ordnet selv. Det vilde være en meget stor Fordel, dersom vore Ledere kunde være fritaget for den Slags Ting og være i Stand til at koncentrere sig om de mere vigtige Ting.

Derfor, kære Søstre, lad os i denne Maaned specielt stræbe efter dette Maal: Vi vil søge at støtte vore Ledere ved at spare dem for unødvendigt Arbejde.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE FOR OKTOBER.

Nadververs:

I Anger kommer jeg til dig,
Du, som er Kærlighed.
Dit Sakrament nu minder mig
Om, hvad du for mig led.

Korlektie:

Pagtens Bog 76. Kapitel 5. og 6. Vers:

»Thi saa siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og

naadig mod den, der frygter mig, og jeg finder Behag i at ære dem, der tjener mig i Retfærdighed og Sandhed til Enden.

Stor skal deres Løn være, og evig deres Hæder.«

EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

4. Oktober: Hvad er Mormons Bog?
11. Oktdber: Hvorfor tror jeg paa Mormons Bog?
18. Oktober: Hvorfor bringer Lydighed Velsignelse?
25. Oktober: Hvorfor jeg tror, at Herren bereder Vejen for sine Tjenere.

UDDANNELSE.*

Ingen af de Erklæringer, som blev fremsat af Joseph Smith eller andre af Kirkens Ledere i de første Dage, var i mindre Overensstemmelse med den almindelig anerkendte religiøse Opfattelse paa den Tid, end de der staar i Forbindelse med Lærdom og Uddannelse. Til en kristen Verden, som aldrig havde sat Frelse i Forbindelse med Uddannelse, erklærede de: »En Mand kan ikke blive frelst hurtigere end han erholder Kundskab«, »Guds Herlighed er Intelligens«, og »Ingen kan blive frelst i Uvidenhed.«

Paa den Tid blev der forkyndt Folket, som der ogsaa i nogen Grad bliver gjort i Dag, at Frelse kun var et Resultat af at anerkende Kristus. De forskellige religiøse Organisationer havde forskellige Opfattelser angaaende denne Anerkendelses Natur. Enkelte forlangte blot, at man skulde tilstaa sine Synder. Andre fremsatte visse Krav, som skulde opfyldes, for at Frelse kunde opnaas. Men der var ingen, som forbandt Frelse med Vækst og Udvikling. En katolsk Præst vilde sige: »Naar du er syg, send Bud efter en Læge; naar du har Vanskeligheder, send Bud efter en Sagfører. Og, følgeligt, naar du behøver religiøs Vejledning, send Bud efter Præsten, gør som han siger, og du vil blive frelst, selv om du ikke forstaar.« Den protestantiske Præst plejede at sige: »Hold op at synde, bekend Kristus, og Frelse vil komme.«

Saa kom den nye Kirke. Gud aabenbarede for Menneske-

---

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 20. September.

heden, at Frelse ikke var saa let at erholde. Frelserens Ord: »I min Faders Hus er der mange Boliger« blev forkyndt, og der blev forklaret, at alle Guds Sønner og Døtre vilde komme til at bebo den »Bolig«, de havde gjort sig fortjent til.

Det er vor Kirkes Lærdom, at der er tre Grader af Frelse og Ophøjelse. Skønt Jesus gennem sit Offer frelste Menneskeheden fra evig Død og muliggjorde Opstandelse for alle, saa beror dog den Stilling, enhver skal indtage i den kommende Verden, paa hans Evne til at forstaa og efterleve Frelsens Love. »Jesus vil aldrig ophøre at arbejde, førend alle har faaet Del i et af Faderens Riger og i en af hans Boliger. Der er mange Riger og mange Herligheder, der vil passe til de Gerninger, der er udført, og den Trofasthed, der er udvist af alle de Mennesker, der har levet paa denne Jord. Nogle vil adlyde den celestiale Lov og modtage denne Herlighed. Andre vil adlyde den terrestriale og atter andre den telestiale. Andre vil ikke erholde nogen Herlighed i det Hele taget.« (Discources af Brigham Young, Side 86.) (Se ogsaa Pagtens Bog 76.)

Med andre Ord, dersom man i det næste Liv skal erholde mere, end Jesus gennem sit Offer har bragt tilveje, maa man lære at adlyde Lovene i det Rige, man bebor. Vor Kirke lærer, at der er ingen Ende paa de Højder, vi kan naa. Der findes i os alle en Mulighed til selv at blive Guder, thi der har været fortalt os, at »Som Mennesket nu er, Gud en Gang var; som Gud nu er, kan Mennesket blive.« Saa snart man forstaar denne vor Kirkes Filosofi, faar denne Udtalelse af Joseph Smith, at »ingen Person kan blive frelst hurtigere, end han erholder Kundskab«, en bestemt Betydning. Den viser tydeligt, at dersom en Mand erholder en Plads som en Gud, maa han være i Stand til at handle og tænke som en Gud. For at kunne gøre dette, maa han have tilstrækkelig Kundskab til at blive ophøjet til denne Stilling. Han maa have lært Lovene om Livet, om Skabelsen, om Harmoni og de øvrige af Universets Love. Hvorledes kunde han ellers være i Stand til at gøre, hvad Guder gør — skabe Verdener, for at hans Børn kan erholde en jordisk Prøvestand og en endelig Ophøjelse? Brigham Young sagde: »Intelligente Væsener bliver organiseret for at blive Guder — — — for at bo i Guds Nærhed og have Omgang med de højeste In-

telligenser, som bor i Evigheden.« Af dette kan man se, at den, som ønsker at blive ophøjet til en Guds Stilling, maa lære at leve de Love, som berettiger ham til en saadan Ophøjelse.

Livets og Frelsens enklere og mere almindelige Love — nemlig Tro, Omvendelse, Daab og Modtagelse af den Helligaand — som er Indgangene til Guds Rige, forstaas og efterleves af mange i Kirken. Men Ophøjelsens Love og Kundskaben om Guds Regler og Planer, som kun kommer gennem Studium, Inspiration, Undersøgelse, guddommelig Ledelse, Aabenbaring etc., er kun kendt af ganske faa. De fleste af os vil ikke studere og vil ikke ved Tro, Bøn og et godt Liv staa i Forbindelse med det evige for at erholde Hjælp derfra. I Virkeligheden er mange af os saa fjernt fra hans Aand, at vi med Tvivl lytter til Vidnesbyrd om overnaturlig Hjælp, baaret af trofaste Mennesker.

Saa vidt som vi véd er alle Love forstaaet af Gud. Mange af dem er blevet opdaget af Mennesket. Mange andre er af Gud blevet aabenbaret til Mennesket. Mange af dem er endnu ukendte for Mennesket. Alle har en stor Betydning for Menneskehedens Lykke. De er alle en Del af Jesu Kristi Evangelium og skulde studeres og læres af alle, som ønsker at opnaa Ophøjelse.

Brigham Young siger: »Evangeliet omfatter enhver Kunst og Videnskab, der er kendt og bliver studeret af Menneskenes Børn. — — — Jesu Kristi Religion gør ikke alene Menneskene bekendte med de Ting, der angaar Gud, og udvikler i dem en moralsk Renhed, men den opmuntrer dem paa enhver mulig Maade til at øge deres Kundskab og Intelligens, i enhver Gren af Mekanisme, Kunst eller Videnskab, thi al Visdom og alle Kunster og Videnskaber i Verden er fra Gud og er bestemte for hans Folks Bedste. — — — Det er i høj Grad velbehageligt for Herren, for Engle og for alle gode Mennesker at se intelligente Væsener organiserede til at modtage en stor Mængde Intelligens — idet de søger at besidde evigt Liv. — — — Det er vor Pligt og vort Kald som Evangeliets Forkyndere at samle ethvert lille Gran af Sandhed og at bekæmpe enhver Vildfarelse. — — — Dette er vort Arbejde, vor Opgave, vort Kald — at vokse i Godhed og Kundskab fra Dag til Dag og fra Aar til Aar.«

UDDANNELSE. (Fortsat.)*

Af den foregaaende Lektie kan man tydeligt se Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Stilling med Hensyn til Uddannelse. Da den tror, at alle Naturens og Livets Love er Guds Love, som er oprettet for Menneskehedens Bedste, opfordrer den sine Medlemmer til at lære dem at kende. Sandheden skal søges, hvor som helst den kan findes. Livets, Lykkens, Frelsens og Ophøjelsens Love eksisterer alle. De bliver forstaaet af Gud, og under hans Ledelse kan Mennesket finde dem. Jo hurtigere de kan opdages og efterleves, jo bedre vil Menneskeheden være stillet, og jo hurtigere vil Mennesket være i Stand til at gøre Fremgang.

Denne Religionsopfattelse giver Lignelsen om »Talenterne« en dybere Betydning, og særlig er dette Tilfældet med de Ord, der blev talet til de trofaste Tjenere: »Vel, du gode og tro Tjener; du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde.« (Math. 25: 21.) De, som »indgaar til deres Herres Glæde«, er de, som udvikler deres Talenter og vokser i Kundskab.

De Sidste Dages Helliges Religion er mere end blot Teologi. Den indbefatter alle Livets Afskygninger — det religiøse, sociale, fysiske, moralske og intellektuelle Liv. Den omfatter al Sandhed, hvoraf meget — maaske det meste — endnu er et dybt Mysterium for den menneskelige Race. Skønt vi har Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og den Kostelige Perle, som alle indeholder Guds Ord til Menneskene, saa »nærmer vi os kun Bredderne af et mægtigt Hav af Oplysning, der angaar denne fysiske Verden, for ikke at sige noget om det, som angaar Himmelen, Englene, celestiale Væsener, deres Boliger, deres Maade at leve paa og deres Fremgang til endnu højere Grader af Fuldkommenhed.« Enten Sandheden kommer for Lyset gennem direkte Aabenbaring fra Gud, eller tilfældigvis, eller gennem en videnskabelig Opdagelse, er det alt af det gode. Skønt der er mange af Videnskabens Paastande, som til Tider synes at være i Strid med religiøse Teorier, er det interessant at bemærke den Harmoni, som eksisterer mellem Guds Aabenbaringer, saaledes som de findes i Kirkens

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, 27. September.

Standardværker, og de Principper, Videnskaben har bevist, og som hele den videnskabelige Verden anerkender. Iagttagelse vil snart overbevise en om, at naar som helst der er en tilsyneladende Uoverensstemmelse mellem Videnskab og Religion, er de modstridende Punkter ikke almindeligt anerkendte Kendsgerninger, men den ene eller begge er Teorier, som har mange Modstandere. Naar den videnskabelige Verden anerkender en Ting som en Kendsgerning, og Gud har aabenbaret noget angaaende det samme Emne, er de to i Overensstemmelse med hinanden, fordi de begge er sande, og fordi én Sandhed ikke er i Strid med andre Sandheder. De fleste saakaldte Uoverensstemmelser er Resultater af manglende Forstaaelse.

En stor Forskel mellem Aabenbaring og videnskabelig Opdagelse ligger i den Kendsgerning, at Gud, som forstaar alle Love, gennem Aabenbaring ofte giver Mennesket visse Sandheder uden at forklare, hvorfor de er sande. Videnskaben giver Sandhederne og viser, hvorfor de er sande. Gud gav os Visdomsordet mange Aar, før Videnskaben havde bevist det. Han fortalte os, hvad der var godt for vore Legemer. Videnskaben har senere bevist, hvorfor det, han sagde, var sandt.

Da vor Kirke lærer, at Kundskaben ingen Ende tager, uanset hvor langt en Person gaar i sin Søgen efter Sandheden, er det let at forstaa, hvorfor Kirkens Autoriteter stadig tilskynder unge, middelaldrende og ældre til at gaa paa Skole eller paa anden Maade studere og udvikle sig — det er, fordi Studium, Udvikling og Lærdom er Vejen til evig Fremgang og til himmelsk Ophøjelse. Hvad er Resultatet af, at Kirken tager denne Stilling? Kirkens Arbejde for at udvikle dens Medlemmer har bevirket, at intet andet religiøst Samfund i Verden har et højere Procenttal af Medlemmer, der gaar paa højere Skoler og Universiteter, som udmærker sig i Kunst og Videnskab, og som har bedre Oplysning og Uddannelse end Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er en meget vigtig Del af Kirkens Lærdom, at hele Folket skal vokse og udvikles i denne Henseende.

Og dog véd de Sidste Dages Hellige, at ikke al Kundskab kommer fra Bøger og Universiteter. Lærde Mænd giver deres Bidrag. Dog, mange af de Sandheder, som kommer fra visse Videnskabsmænd, viser sig, endogsaa inden

meget kort Tid, at være blotte Teorier, som ofte bliver bekæmpet med andre Teorier og andre Kendsgerninger. Men fra Gud kommer de Sandheder, som vedvarer. De Sidste Dages Hellige tror, at »Han, som kender det ukendte,« er det største Ophav til al Lærdom. Den, der søger Sandhed og Uddannelse, og som er villig til at søge Guds Vejledning og Inspiration gennem Bøn og Tro, faar se Sandheder, som er udenfor en ikke-troendes Rækkevidde. Som Beviser paa, at Gud er det største Ophav til Sandhed, kan der nævnes talrige Eksempler paa ulærde Mænd, som har haft Tro og Tillid til den Almægtige og som et Resultat heraf har forbavset Verden ved deres Kundskab og Intelligens. Joseph Smith, John Taylor, Wilford Woodruff, Brigham Young, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith og mange, mange andre af de ledende Mænd indenfor Kirken, som ikke havde megen Anledning til at besøge Skoler og faa Uddannelse, har, paa Kundskabens og Lærdommens Omraade, givet Bidrag, som de paastod de havde erholdt fra Gud, og som er større og mere betydningsfulde, end hvad der er kommet fra mange af de mest lærde Videnskabsmænd. Iblandt Kirkens Medlemmer findes der Hundredetusinder af ulærde Mænd og Kvinder, som i Ydmyghed har søgt den Almægtiges Vejledning i deres Stræben efter Kundskab, og som er rede til at bære Vidnesbyrd om den Kendsgerning, at Herren hjælper, leder og oplyser dem, som søger.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

20. September.

KONGERNES PERIODE.

Naar man skal studere de forskellige Slags Regeringsmaader, som blev forsøgt af Israeliterne, bør man erindre de Instruktioner, som blev givet i V. Mosebog angaaende den Maade, hvorpaa Kanaans Land skulde indtages, og ligeledes Josvas Ord til Folket efter at de havde undladt at følge disse Instruktioner, thi de har Betydning for de Ting, som senere fandt Sted i Israels Historie. Samuel salvede Saul til Konge. Og for en Tid saa det ud, som om alt skulde gaa godt. Herren hjalp ham under Krig og Vanskeligheder og belønnede ham

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

DE SIDSTE TIDER.

Af Præsident Brigham Young.

—

»Alt, hvad vi nu har hørt og erfaret, vil næsten ikke blive som et Forord til den Prædiken, som endnu vil blive prædiket. Naar Ældsterne en Gang vil ophøre at bære Vidnesbyrd, og naar Herren vil sige til dem: »Kom hjem. Jeg vil selv holde en Prædiken til Jordens Nationer,« da vil alt, hvad I nu véd, neppe kunde kaldes et Forord til den Prædiken, som da vil blive holdt med Ild og Sværd, Storm, Jordskælv, Regn, Torden og Lyn og forfærdelige Ødelæggelser. Hvad betyder det, om I nu hører om et Par ødelagte Jernbanevogne? I vil høre om prægtige Byer, som nu bliver forherliget af Menneskene, men som da vil synke i Jorden og blive begravet sammen med dens Indvaanere. Havet vil gaa over sine Bredder og opsluge mange Byer. Blandt Nationerne vil der være Hungersnød, og Folk vil rejse sig mod Folk, Kongerige mod Kongerige, Stat mod Stat, i vort eget Land og i fremmede Lande; og de vil ødelægge hinanden, uden Hensyn til sine Naboers Liv og Blod, deres Familier, ja, deres eget Liv.

I mange Hundreder Aar, i det mindste siden den sande Kirke efter Apostlens Død blev ødelagt, har der aldrig været en Tid, der i den Grad krævede gudfrygtige Mænds og Kvinders Tro og Styrke, deres Dygtighed og den Visdom og Kraft, som den Almægtige giver dem, som denne Tid vil kræve af dette Folk. Aldrig har der været en saadan Nødvendighed til Stede. Siden Kirken blev udryddet, og Præstedømmet borttaget fra Jorden, har der aldrig været en Tid paa Jorden, da Mørkets Magter og Jordens og Helvedes Magter har været saa forbitret, og har raset saa mod Gud og hans Retfærdighed paa Jorden, som det nu er Tilfældet. Og naar Forfølgelsens Aand, Hadets Aand og Verdens

Ondskab vil ophøre at kæmpe mod dette Folk, saa vil det være den Tid, da Folket vil være frafaldent og have givet den Onde Haanden; ikke før; — en Tid om hvilken jeg beder, at den aldrig maa komme.

Lad vor hele Omsorg kun være rettet mod *en* Ting, nemlig at hellige vort eget Hjerte, at rense vore egne Tilbøjeligheder og berede os for de Begivenheder, som snart vil komme over os. Dette skulde ligge os mest paa Hjerte. Dette skulde vi gøre til vort Studium, ja til vor daglige Bøn.«

(Fortsat fra Side 424).

paa talrige Maader for hans Trofasthed. Han begyndte Krig mod Amalekiterne og fik følgende Instruktioner af Herren: »Gak nu hen, og du skal slaa Amalek, og I skal ødelægge alt det, han har, og du skal ikke spare ham; men du skal slaa ihjel baade Mand og Kvinde, baade spædt og diende Barn, baade Okse og Lam, baade Kamel og Asen.« (1. Sam. 15: 3.) »Men Saul og Folket sparede Agag, og hvad der var godt af smaat Kvæg og stort Kvæg og det næstbedste og Lammene, ja, alt det, som var godt, og de vilde ikke ødelægge det; men hver ringe og ubrugbar Ting ødelagde de.« (1. Sam. 15: 9.)

Saul forsøgte for en Tid at skjule, at han ikke havde fulgt Instruktionerne.

Da han mødte Samuel, sagde han: »Jeg har udført Herrens Befalinger.«

Og Samuel sagde: »Hvad er det for en Lyd af Kvæg, jeg hører?«

Saul svarede: »De har bragt dem fra Amalekiterne. Folket sparede de bedste af Faarene og Okserne for at ofre dem til Herren, og Resten har vi fuldstændig ødelagt.«

Da svarede Samuel med disse berømte Ord: »Se, at adlyde er bedre end Offer, og at være hørsom end det fede af Vædre. Thi Genstridighed er en Trolddoms Synd, og Haardnakkethed er Uretfærdighed og Afgudsdyrkelse. Efterdi du har forkastet Herrens Ord, da har han og forkastet dig, at du ikke skal være Konge.« (1. Sam. 22—23.)

Dette blev et alvorligt Vendepunkt i Sauls Liv. Fra denne Tid var hans Tilbagegang hurtig og sikker. En ond Aand besværede ham meget, og David maatte komme for at fordrive den ved at spille paa sin Harpe.

Før David mødte Saul, var han af Samuel blevet salvet til at være Sauls Efterfølger som Konge. Efter at David havde sejret over Goliat, aftog Sauls Popularitet, medens Davids tiltog, og saa længe Saul levede, maatte David derfor flygte for hans Vrede.

Da Saul var død, blev David indsat som Konge over sin egen Stamme, Juda, og da Sauls Søn Isboset døde, blev David indsat som Konge over hele Nationen og oprettede sin Hovedstad i Jerusalem.

David var heldig i Krig, og han udvidede sit Riges Grænser til Ægypten og Mesopotamien. Han havde en meget stærk Hær, og mange Naboriger maattte betale Afgift til ham. Paa Grund af hans dygtige Arbejde kunde hans Efterfølgere nyde en lang Fredsperiode og gode Forhold.

Kort før sin Død bestemte han, at Salomo, den Søn, han havde med Batseba, Urias' Hustru, skulde være Konge efter ham. Det Rige, han overtog, var i en ypperlig Tilstand, og med Jehovas Hjælp var Salomo i Stand til at regere med Visdom og Magt. Men han kunde ikke taale for megen Velstand og Medgang.

I den første Del af sin Regering byggede han et vidunderligt Tempel for Jehova, men efter denne straalende Begyndelse begyndte han at vige fra de rette Veje. Gennem Ægteskab gjorde han politiske Overenskomster med Nabolandene, og hans hedenske Hustruer ledede ham bort fra hans sande Gudsdyrkelse til Hedenskab.

Riget blev delt i to. Juda Rige blev givet til Rehabeam, Salomos Søn, men Jeroboam, Søn af Nebat, blev Konge over de ti Stammer. Under Jeroboam voksede Afgudsdyrkelsen, og en meget mørk Tidsperiode begyndte nu, afbrudt af kortvarige Fredsperioder. Gamle Konger blev myrdet og nye blev indsat. Denne Tilstand varede i næsten 200 Aar, indtil Indbyggerne af det nordlige Rige (Israel) blev taget til Fange af Assyrerne og gik tabt for Historien. Juda Rige, som havde Jerusalem til Hovedstad, var bedre stillet. Dets Omraade var ikke saa udstrakt og var derfor ikke saa vanskeligt at forsvare. Dets Konger var nok i mange Tilfælde onde og hedenske, men var dog, sammenlignet med Israels, mere retfærdige. Dette gjorde, at Juda Rige holdt sammen i mere end 350 Aar. Men de senere Konger begyndte at indgaa Forbund med hedenske Naboer og ikke med Jehova, til Trods for Profeternes indtrængende Formaninger.

Resultatet var uundgaaeligt. Juda faldt for de mægtige Babyloniere, og Indbyggerne blev ført i Fangenskab til Babylon under Zedekias' Regering, som endte omkring Aar 587 for Kristus. 13 Aar før havde Lehi og hans Familie, i Lydighed til Herrens Befaling, forladt Jerusalem for at undgaa den Fare, som truede, og for at drage til det forjættede Land.

Dette blev Resultatet af Israels Ønske om at have Konger for at være ligesom andre Nationer. Man lyttede ikke til Samuels Advarsel mod at have Konger, men det, som skete med Israel, tilskynder os til at erindre Samuels advarende Ord. (Se 1. Sam. 8: 11—16.)

---

27. September.

OVERSIGT OVER DE SIDSTE LEKTIER.

1. Nævn a) tre Dommere; b) tre Konger over hele Riget, før det blev delt; c) en Konge over Israel; d) to Konger over Juda.
2. Hvorfor ønskede Israel at have en Konge? (Se 1. Sam. 8: 4—5.)
3. Nævn to Maader, hvorpaa Jakob gjorde sig fortjent til de Velsignelser, han modtog.
4. Forklar Aarons Mission.
5. Hvem beundrer du mest af alle de Personer, som omtales i det Gamle Testamente? Hvorfor?
6. Hvor i det Gamle Testamente kan vi finde de ti Bud?
7. Hvorledes lyder det fjerde Bud?
8. Hvem var Jakobs Bedstefader?
9. Hvorfra kommer Navnet »Israel«?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

Søndag den 20. September.

JESUS FULDENDER SIT ARBEJDE.

Tekst: Math. 26: 57—69; Mark. 14: 53—66; Luk. 22: 63—65; Joh. 18: 28—40.

Hvem tror du er den bedste af alle de gode Mennesker, vi har talt om? Selv da Soldaterne kom for at sætte ham i Fængsel, var han venlig mod dem, og han helbredte den Soldat, som Peter havde hugget Øret af med sit Sværd. Men selv denne venlige Handling var ikke noget imod den næste, han udførte. Det var den største Gerning, nogen nogensinde

har udført, nemlig dette: Jesus led og døde, idet han gav sit Liv for alle Mennesker.

Da Soldaterne fandt Jesus, var han i en Have paa Oliebjerget, og de førte ham bort til Præsterne og Dommerne, for hans Fjender havde ikke Magt til at sætte ham i Fængsel med det samme, der maatte en Dommer til at dømme, om han skulde straffes, og de prøvede derfor paa at finde en Dommer, som vilde sige, at han havde gjort noget galt.

Disse uvenlige Mennesker spurgte nu Jesus, om han var Kristus, de gjorde Nar af ham og slog ham, og saa sagde de: »Hvis du er Kristus saa sig os, hvem det var, som slog dig.« Men Jesus prøvede paa at lukke sine Øren, saa at han ikke kunde høre dem. Han vidste, at han var lige ved at fuldende sit Arbejde paa Jorden, og derfor glemte han sin egen Smerte og prøvede paa at tænke paa dem, som elskede ham, og paa dem, som en Dag vilde komme til at elske ham.

En Regent ønskede at lade Jesus gaa, for han kunde ikke se, at Jesus havde gjort noget galt, men det grusomme Folk raabte: »Korsfæst ham, korsfæst ham.« Saa gav de Jesus et stort Trækors, som han skulde bære til et Sted, som blev kaldt Golgatha. Han var træt og bedrøvet, og derfor vandrede han langsomt, men da hans Fjender saa dette, kaldte de paa en anden Mand, som skulde bære Korset for ham, fordi han kunde gaa hurtigere. Bagefter Jesus fulgte en stor Mængde Mennesker, ogsaa Kvinder, som var meget bedrøvede, og de græd saa højt, at Jesus hørte dem, og han glemte igen sine egne Sorger og talte til dem for at trøste dem. Da Jesus nu hang paa sit Kors med en Forbryder paa hver Side, talte han, og hvad tror I, han sagde? Sagde han, at han var vred paa de Mennesker, som havde behandlet ham saa slet? Nej, han var saa god. Han bad til Gud og sagde: »Fader, tilgiv dem, de ved ikke, hvad de gør.«

Ovenover Jesu Hoved havde de sat denne Indskrift »Jødernes Konge«, og nogle af de Mennesker, som stod omkring ham, drillede ham og sagde: »Han frelste andre, men nu kan han ikke engang frelse sig selv. Hvis han er en Konge, saa kan han stige ned fra Korset, og da vil vi tro paa ham. Han stolede paa Gud, lad nu Gud frelse ham.« Men der var ogsaa en blandt disse Mennesker, som troede paa, at Jesus var en god Mand, og han sagde: »Herre, tænk paa mig, naar du kommer til dit Rige.« Og Jesus svarede: »I Dag skal du være med mig i Paradis.«

Lige i Nærheden af Korset stod der nogle Kvinder, og ved Siden af Jesu Moder stod Apostelen Johannes. Jesu Moder græd meget, meget mere end andre, og da Jesus hørte hende, glemte han igen sine egne Smerter og sagde til hende, idet han pegede paa Johannes: »Se, dette er din Søn.« Og til Johannes sagde han: »Se, dette er din Moder.« Dermed mente han, at Johannes skulde tage sig af hans Moder, og fra den Dag var Johannes som en Søn for Maria.

Kun en eneste Gang gennem alle sine Lidelser tænkte Jesus paa sig selv. Han var varm og tørstig og raabte: »Jeg tørster.« En af dem, som stod i Nærheden, holdt nu en Svamp op til hans Læber. Ikke længe efter vidste Jesus, at han havde lidt nok, hans Arbejde var fuldendt, og han raabte: »Det er fuldbragt.« Lidt senere sagde han: »Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand.« Derefter bøjede han Hovedet, og hans Aand gik til sit Hjem hos hans Fader i Himmelen. Der hændte flere mærkelige Ting, medens Jesus var paa Golgatha, lige midt paa Dagen blev det fuldstændig mørkt, Jorden rystede og Klipperne revnede. Og da Menneskene saa disse Ting, sagde nogle af dem: »Sandelig det maa have været en god Mand, han maa have været Guds Søn.«

Derefter kom en Mand ved Navn Josef, en Ven af Jesus, og bad, om han maatte faa hans Legeme, han vilde saa begrave det i en ny Grav, som han lige havde købt, og denne Grav var hugget ind i en Klippe. En anden Mand Nikodemus, som engang var kommet til Jesus om Natten, kom ogsaa nu, og han medbragte fine Salver. De tog nu Legemet ned, vaskede det og svøbte det i fine Ligklæder, og da de havde lagt det i Graven, rullede de en stor Klippesten for Aabningen. Alle Jesu Venner var bedrøvede, men de fik ikke Lov til at være bedrøvede ret længe. Der skulde komme en Overraskelse til dem. Jesus havde engang fortalt dem om denne Overraskelse, men de havde ikke kunnet forstaa, hvad han mente.

Næste Gang skal vi tale om, hvorledes Jesus kom tilbage til dem for at hjælpe dem.

Korlektie: Fader, tilgiv dem, de ved ikke, hvad de gør.

Søndag den 27. September.

JESUS OPSTAAR FRA DE DØDE.

Tekst: Joh. 20: 1—19; Math. 28: 1—11; Mark. 16: 1—14; Luk. 24: 1—49.

Lygter og Lamper kan vise Vejen paa en meget mørk Aften, og enhver, der bærer en saadan Lampe, kan finde frem. Og andre kan følge efter i Ro og Fred. Vi har et Lys, som altid viser os Vejen, ligemeget hvor mørkt det er. Kan I sige mig Navnet paa dette Lys? Vort Lys er en vidunderlig Mand ved Navn Jesus, Guds Søn.

Der var en Tid. da Menneskene ikke vidste, hvordan de skulde finde tilbage til Gud, naar de døde, men Jesus kom og viste alle Mennesker Vejen. Han var som et klart Lys i en mørk Nat, han viste os Vejen, vi skulde gaa, og han banede Stien ved at gaa den først. Han sagde: »Jeg er Opstandelsen og Livet, og hver den, som tror paa mig, skal ikke fortabes, men have et evigt Liv.« Derefter døde han og opstod igen og viste os dermed, at han talte Sandhed.

Da Herren sendte Jesus til Maria, fortalte han hende, at han havde et stort Arbejde at skulle udføre, og som Tiden gik, lærte Jesus sit Arbejde at kende, og han udførte det. En Aften, da han spiste sammen med sine Apostle, sagde han: »Mit Værk er næsten fuldendt. Jeg skal snart forlade jer og gaa til mit Hjem. Jeg vil se jer igen, for jeg vil forberede en Plads for jer, derfor skal I være lykkelige, og hvis I elsker mig, saa gør, som jeg har befalet jer.« Næste Dag fuldendte han sit Arbejde, han led og døde for at vise os Vejen hjem til Faderriget. Hans Venner var meget bedrøvede, da han havde forladt dem, og Stenen var rullet foran Aabningen til Graven. Der var tre Kvinder, som vilde gaa ud og salve hans Hoved og Legeme med kostelig Salve. Jesus døde paa en Fredag, men de maatte vente til Søndag, for de turde nærme sig Graven, og Grunden til dette var, at Lørdagen var deres Sabbat, men endnu før det blev lyst Søndag Morgen, gik disse tre Kvinder, som alle hed Maria, ud til Jesu Grav, idet de sagde til sig selv: »Hvem skal rulle den store Sten bort?« Men før de naaede derud, kom en Engel fra Himmelen og rullede Stenen bort og satte sig paa den, hans Klæder var helt hvide, og hans Ansigt skinnede som Solen. Soldaterne blev saa bange, at de faldt til Jorden, og da de kunde rejse sig, flygtede de.

Da de tre Kvinder kom nær, blev de ogsaa meget bange, men Engelen sagde: »Frygt ikke, for jeg ved, at I søger den døde Jesus. Men han er ikke her, han er opstanden, som han sagde, han vilde. Kom og se Stedet, hvor han laa, og gaa saa hurtigt tilbage og fortæl hans Disciple, at han er opstanden. Han vil maaske komme der for jer, I vil se ham, akkurat som jeg har sagt jer.« En af Kvinderne løb tilbage for at fortælle, hvad Engelen havde sagt, men hun forstod ikke, hvad han mente, naar han sagde, at Jesus var opstanden, og derfor sagde hun til Peter og Johannes: »Skynd jer, kom og se, de har taget Jesus bort.« Peter og Johannes saa, men de saa kun hans Klæder, heller ikke de forstod, at Jesus var opstanden, og de gik derfor til deres Hjem.

Men en af Kvinderne blev tilbage ved Graven og stod grædende, og da hun vendte sig om, saa hun Jesus, men hun kendte ham ikke, og han sagde til hende: »Hvorfor græder du? Hvem ønsker du?« Hun svarede: »Herre, hvis du har taget ham bort, saa fortæl mig, hvor han er.« Jesus sagde: »Maria.« Da hun hørte ham kalde sig ved Navn, kendte hun ham og raabte: »Herre.« Derefter løb hun hen imod ham, men han sagde kærligt: »Rør mig ikke endnu. Jeg maa gaa til mine Brødre, og derefter maa jeg gaa til min Gud og til Eders Gud.« Derefter gik Jesus hen og talte med nogle af sine Venner, og om Aftenen, da hans Disciple var samlede, kom han til dem. Da de saa ham, blev de bange, men Jesus sagde: »Hvorfor er I bange? Det er mig. Se paa mine Hænder og Fødder. Jeg kommer for at trøste jer og for lære jer. Fred være med Eder.« For at vise dem, at det virkelig var ham, bad han dem om noget Mad. Hvor lykkelig var ikke den Aften? Jesus opstod fra Dødens Søvn for at vise os, at ogsaa vi vil opvaagne en Dag. Han, vor Frelser, opstod først for at vise os Vejen.

Denne lykkelige Søndag var 1. Paaskedag.

Korlektie: Jeg er Opstandelsen og Livet.

IMORGEN.

Av Mrs. Nestor Noel.

Imorgen. Det er noget så fortryllende ved dette ord. Dersom vi føler oss nedtrykt, fordi skyene ser så mørke og grå ut, hvad er det? Imorgen vil solen skinne.

Dersom postmannen nettop gikk vor dør forbi og ikke bragte oss det lenge forventede brev, mister vi dog ikke håpet, for kanhende vil han bringe det imorgen.

Det barn, der forløt hjemmet før så mange år siden, den gutt eller pike, for hvem vi har feldt så mange bitre tårer, vil måske ikke komme tilbake idag; men imorgen kanhende vi vil få se dette barn — nu en voksen person — komme hen over veien og rett hen til vår stuedør, på den gamle vanlige måte, som om ikke nogen av disse tunge og bitre år hadde hengått.

O, det skjønne ord, imorgen. Hvordan skulde vi kunne leve uten dette? Imorgen betyr et løfte før enhver mann, enhver kvinde og ethvert barn. Mannen ser gode utsikter til å gøre en god forretning — imorgen. Han er sikker på, at alt vil gå vel da. Han behøver ikke å være bekymret mere efter imorgen. Imorgen vil Eldorado tilhøre ham.

Kvinden ser lykken smile i imorgens øine. Hun ser sine drømme opfyldt, hun ser sitt luftslott bli til virkelighet; hun ser små barn leke rundt sine knær, hun øiner lykke og fred — — imorgen. Selv det lille barn vet, at dersom det er snildt idag, vil det høste en belønning imorgen. Er det ikke imorgen, hun skal ha sitt selskap? Har ikke mor lovet å ta hende med til byen imorgen før å kjøpe den pene dukken med det naturlig krøllete håret og blå øine, som kan lukkes, når hun sover? Det lille barn sukker i lettelse der på sin pute, før jo hurtigere hun kan sovne, desto hurtigere vil morgendagen komme.

Ja endog den lidende stakkar, der ligger i sin seng, enten det er i sit eget hjem eller på hospitalet, ser hen til morgendagen. Imorgen vil kanskje smertene være litt mindre. Imorgen efter en god natts søvn vil måske denne nagende smerte være lettere at bære. Selvom smerten er aldrig så stor, er det ikke visittid imorgen? Alle lidende vet og forstår det førtryllende ved dette ord, der bringer utenverdenen inn til dem og beviser, at de ikke er forglemt. De lange smertenstimer vilde bli meget tungere at utholde, om der ikke var en visittid — imorgen.

Vi har mange op- og nedgangstider i vort liv. Vi tenker på imorgen, når vår landeiendom vil bli solgt, så vi kan trekke oss tilbake til våre drømmes forhåpningfulde strand. Vi lever for imorgen, da vår pantegjeld vil bli betalt, og den kjære, gamle farm vil bli vår, tilsist. De, som skuer fremad

og ikke bakut, kan alle tider føle sig lykkelige, thi de vet ikke, hvad fremtiden vil bringe. Det var forsynets visdom, som gjorde det slik, at vi ikke vet, hvad imorgen vil bringe oss.

Vi kan male dette med rosenrøde farver, vi kan se gjennem de klare glass, der skinner så vakkert. Vi kan se sølvranden i hver en sky. Når vil de strålende dager komme? Når vil skyene bli tatt vekk? Når vil vårt liv bli fyldt i overmål med lykke? Svaret er — imorgen.

Vi vet, at vi ikke eier det forbigangne, og at vi er usikre på fremtiden. Kun nutiden tilhører oss. Hvorfor er det da, at vi lengter så til morgendagen, som måske aldrig vil komme? Det er fordi den *kanskje* vil komme, og dette håp fylder oss med glede og forutanelser. Vi liker ikke å være pessimister og si, at morgendagen aldri opfylder de forventninger, vi har idag. Heller det motsatte. Vi ynder den tanke, at den kanskje vil overgå våre forventninger og vår villeste fantasi.

Morgendagen er ukjent, og der er noget fortryllende over det, som er ukjent. Er vi ikke alle lik barn, der lengter efter å åpne pakken for å se, hvad den inneholder? Og medmindre den forbigangne tid har omdannet oss til triste pessimister (hvad den meget sjelden gjør), vil morgendagen skjule en utallighet av muligheter. Den er lik den dype, uopdagede hule. Det bedste av alt er, at vi ikke kan opdage morgendagen, fordi når den kommer — er det idag —.

»Håpet er evig i det menneskelige bryst« — hvis ikke så var, hvordan kunde vi så leve?

Imorgen — det holder vårt mot oppe — imorgen, hjelper oss til å smile, selvom vårt hjerte er knust — imorgen, det er en ø, fyldt av solskin i sorgens sjø.

Jeg elsker dette ord — »imorgen«. Ofte sovner jeg med dette ord på lebene, for det er så yndig. Tenk om vi ikke hadde noget imorgen. Er det nogen grund til at vi ikke skulde nyte dagen imorgen? Optimisten nyter morgendagen. Det er mulighetens gyldne land. Han bereder sig derfor hele tiden. Han ser det i et syn, har det alltid for sitt blikk. Hans barns liv imorgen hjelper ham til å arbeide hårdere.

Den mann eller kvinde, som arbeider for å opnå en av livets gevinster, ser hen til imorgen, når belønningen skal vinnes. Det er dette herlige fremadskuende blikk, som lærer oss ikke å være tilfredse med vårt held idag. Imorgen kan-

hende vi kan gjore det så meget bedre. Når folk sier til mig, at jeg ikke for alltid skal skue fremad, vil jeg ikke lytte til dem, thi mitt åsyn er vendt mot den opgående sol, og dens løfter er herlige. Hvorfor ikke ta imot alle gleder, som livet kan by oss? Dersom disse gleder ikke kan komme til oss før imorgen, hvorfor da ikke nyte dem forut? Har du sett det vakre billede, som kalles »Forventningsfull«? Her ser man den vordende brud skue fremad, ivrig, og ikke bange.

Vi behøver ikke å frygte for imorgen, thi med hver dag kommer fornyet styrke.

Dersom det gjør oss til barn, om vi skuer fremad, er det da noget galt i det? Er det ikke storartede ting, som er blitt lovet oss, dersom vi blir som »små barn«?

Imorgen — hvor fortryllende er ikke dette ord?

Vårt hår kan gråne og våre sanser sløves. Dog allikevel, imorgen vil stå for oss som noget ubegripelig, noget der alltid vil anspore oss til større anstrengelser.

Imorgen — føler du ikke dets håp, dets vidunderlige muligheter? La bare folk snakke, som de vil. Se fremad. Selv om vårt blikk på morgendagen er bedragerisk, hvorfor ikke skue fremad allikevel? Det vil ikke skade oss.

Imorgen, imorgen, ja — — *imorgen.*

(Oversat fra »Improvement Era« af Soster Borghild Nielsen, Salt Lake City.)

Hvor stor en sannhet er der ikke i dette ord, imorgen? Hvorledes kunde mennesket eksistere, om det ikke var for det håp, der er så dypt plantet i vårt bryst? Herren, som forutså alle ting, visste, at vi vilde møte mange sorger og skuffelser i livet, og han ga oss denne trost, et håp, der, om det enn er meget svakt, allikevel kan skjenke oss den nodvendige trost i sorgens stund.

Ofte, når sorger kommer til oss, ser det ud til, at vi rent må fortvile, men så kommer denne trøst i vårt indre, et håp, som gløder, at om der enn ikke kan øines nogen utvei idag, så vil der muligens imorgen skje noget, som kan forandre vår tilværelse.

Der siges i den hellige skrift, at troen er en gave fra Gud, og lykkelig er det menneske, der er i besiddelse av denne gave, thi hos sådanne går aldri håpets glod ut, men den spirer i det dypeste indre, og man fortviler ikke.

Denne yndige tanke finnes helt igjennem i en vakker sang, som synges ofte i dette land av store sangere. Den heter:

Hviskende håp.
Bløt som en engels stemme,
Åndes de trøstende ord,
Håpet der venligen gjemmer,
Trosten der hviskes på jord.
Vent kun til mørket er borte,
Vent dog til stormen er endt.
Håp kun på solskin imorgen,
Efterat regnet er slutt.

Hviskende håp, hvor jeg elsker din rost,
Du gir mitt hjerte i sorgen en trøst.

Dersom i skumringens time
Dunkel kun skimtes vår jord;
Vil ei ved mørket, som gives,
Stjernene skinne mer klart?
Da, selvom natten den kommer,
Lat ei dit hjerte bli trist,
Thi efter midnattens morke
Vil snart en morgen fremgry.

Måtte vi alle strebe efter å være i besiddelse av troens og håpets gaver og ikke alene være en trøst for oss selv, men være istand til å yde trost til andre, der kanskje er i besiddelse av en mindre grad av denne vidunderlige gave, som skjenkes gjennem Herrens ånd.

Eders hengivne
Borghild Nielsen.

EN PRØVE PAA RELIGIØS SANDHED.

Den Værdiprove, hvorpaa de forskellige Sandhedsafskygninger kan stilles, beror paa én Ting: hvorvidt de har en helliggorende Kraft eller ikke. Kristus sagde: »Hellige dem ved din Sandhed. Dit Ord er Sandhed.« Værdien af hvilket som helst Spørgsmaal — af hvilket som helst teologisk Spørgsmaal — afhænger af hvorvidt det har en helliggorende Indflydelse eller ikke. Hvis det ikke har, besvær dig ikke der-

med. Lad det ikke besvære dit Sind, førend du har udtømt alle de Sandheder, som ejer den helliggørende Magt. Dersom en Sandhed gør en Mand bedre, lad ham beskæftige sig dermed, saa meget han kan. Dersom det er en eller anden Paastand, der falskelig kaldes videnskabelig, og som har en skadelig Virkning paa en Mands moralske og aandelige Natur, er det langt bedre at lade saadanne »Sandheder« være.

MODSTAND ET MIDDEL TIL VÆKST.

(Fra »Liahona«.)

Aandeligt Liv behøver Modstand for at frembringe den største Udvikling. Det faar den bedste Blomstring under de vanskeligste Omstændigheder. De Fristelser, som gør vort Liv til en uafbrudt Krig, gør os til sande Kristi Stridsmænd. De tunge og vanskelige Erfaringer, som undertiden synes saa haarde, at vi næsten ikke kan bære dem, udgør for os den Livets Skole, hvor vi lærer vore bedste Lektier, og hvor vi vokser til den aandelige Skønhed og guddommelige Karakter, som vi alle stræber efter. (Fra »Liahona«.)

Hvorved skal den unge bevare sin Sti ren? — Ved at holde sig efter dit Ord.

Herren elsker en glad Giver.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.